

DENALEA & VOLKONA®

BAAMIEL & DELAILA

DENALEA VOLKONA[®]

BAAMIEL & DELAILA

Text © Denalea Volkona 2020

Cover Artwork © Gartier 2020

Slovak edition © LUDA s.r.o., Nové Mesto nad Váhom 2020

ALL RIGHTS RESERVED.

Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-570-1584-0

DENALEA & VOLKONA®

BAAMIEL & DELAILA

Dedicated to dreamers

🌀 Ticho preťalo zvonenie telefónu.

Delaila od ľaku podskočila na gauči a rozmrzene odložila rozčítanú knihu. Rozmýšľala, či má hovor vôbec prijať. Nerada sa nechala rušiť v čase, keď vstup do reality bol viac než neželaným precitnutím. Ona teraz chcela imaginatívne žiť život niekoho iného. *Mala si si vypnúť zvonenie na mobile. Mohla si si naďalej užívať snívanie.* Pristúpila ku kuchynskej linke a schmatla telefón, aby ho umlčala. Zazrela na displej. Samuel. Keď zbadala jeho meno, rozradostnene sa zasmiala. *Tak tebe to viem odpustiť! Iba tebe!*

„Kocúr v čižmách! Aké prekvapenie! To som nečakala!“ vyhrkla šťastne do telefónu.

„Nehovor!“ hravý tón jeho hlasu jej prudko zdvihol náladu.

„Voláš, aby si mi zagrataloval k narodeninám?“ oprela sa chrbtom o kuchynský pult a zadívala sa cez okno na zelenú, slnkom zaliatu stenu susedného domu.

„A kedy si mala?“

„Nedávno.“

„Ani si nepovedala.“

„Ja som si vždy myslela, že vieš o mne všetko. A na rozdiel od teba, ja viem, čo a ako sa patrí. Nemusel si sa na mňa obracať v novembri, aby si mi pripomenul svoju tridsiatku, stavec!“

„Ja si veru nespomínam na esemesku k tridsiatke.“

„Musím sa brániť,“ pokračovala, „správu som ti určite posielala. Viem to dokázať. Mám ju uloženú aj s tvojou dlhou vrúcnou odpoveďou.“

„A aká bola moja odpoveď?“

„Ďakujem.“

Jeho smiech bol nákazlivý.

„Počkaj, idem sa pozrieť do telefónu. Mám spustený ročný archív, čiže beda, ak klameš!“

„Beda tebe, ak si to vymazal!“

„Pamätal by som si to. A ja mám dobrú pamäť.“

„Ty si dávno prekonal skalnatú cestu k skleróze a momentálne zamilovane hľadíš do očí Alzheimerovi.“

Neprestával sa smiať.

„Pamätám si aj všeličo iné s nami súvisiace,“ zašvelil so štipkou nesúhlasu.

„Ohohó.“

„O hodinu na terase vo Veži. Konfrontácii sa nevyhneš.“

„Teším sa... na teba... a tvoj britký jazyk.“

Či mám čas, tá nezaujíma. Si si istý, že všetky plány odložím a budem utekať za tebou.

„Ale ten bude ochutnávať tvoju sladkú pusu!“

Špekulant jeden! Využíva každý vyrieknutý dvojjazyk na podpichnutie.

Šťastne sa usmiala.

„Bud' poslušný.“

Pôjde. Má vôbec nejaké plány? Omámene prechádzala prstom po kuchynskej doske a kreslila nespočetné čiary.

„Len tak mimochodom, ja som poslušný nikdy nebol. Za čo ma máš, Delaila?!“

Mobil zmlkol. Napriek tomu nevedela z displeja odtrhnúť zrak a potutelne sa usmievala.

Ty sakra dobre vieš, že za tebou prídem vždy, Samuel!

Obliekla si krátke žlté športové šaty posiate drobnými ružovými kvietkami, ktorých ramienka si uviazala do malého uzla za labutím krkom. Vlasy vyblednuté od slnka nechala splývať na chrbát v nablýskanom vodopáde. Hustá ofina pokojne spočívala na bielom čele. Postavila sa pred zrkadlo a zahľadela sa na seba. Jemné línie hnedého obočia elegantne sprevádzali nadočnicové oblúky. Ako by náhodou neprajné slnko poškvrnilo rovný nos a líca bez farby drobnými bledými pehami. A nebolo ich málo. Zazerala na ne kritickým okom a krčila pri tom nesúhlasne nosom. *S tým sa nedá nič robiť!* Napriek tomu, že sa od marca do jesene natiera faktorom päťdesiat plus, zákerne sa objavia každý rok. Za tieto gény nebola rodičom dvakrát vďačná, ale mohlo to byť stále aj horšie. Bledé vystupujúce líca oživila trochou ružovej farby a pery v tvare srdca pretrela transparentným leskom. Vystrúhala do svojho odrazu grimasu s našpúlenými perami v grotesknom bozku. Po tejto vzdušnej puse sa v nej nejasné, ledva postrehnuteľné napätie nijako neuvolnilo.

Stretnutia so Samuelom v nej občas zanechávali neidentifikovateľné hromady rozporuplných pocitov, s ktorými sa musela vysporiadavať dodatočne sama. Mali tendenciu vyžmýkať z nej všetku

energiu, od pocitu vysloveného šťastia, cez trpkú masku predstieranaj lahostajnosti a starostlivo ukryvaného bolestného krčca, až po krvácajúce rany prameniace z nepochopiteľného smädu po pomste. Pohľad nemo vpíjala do vlastných očí. Aj Samuel sa rád kochal ich tajuplnou krajinou a poľoval na vysokú zver nevyslovených želaní. Delailine boli všímavé, ale Samuelovým nič neuniklo. Delailine bývali často zasnené, Samuelove prevažne drsne faktické. Boli ako kamerový záznam, pokiaľ nezaznamenávali ju. Vtedy sa v jeho pohľade niečo zmenilo. Raz sa jej v slabej chvíli zdôveril, že má najkrajšie oči, aké kedy videl. Bolo to už dávno, ale ona na túto vetu, vyklíznutú z jeho pier, nikdy nezabudne. Ako by aj mohla! Naklonila sa ešte viac k zrkadlu a skúmala tmavomodré, miestami oceľové kryštály dúhovky.

Lúbila ho ako najlepšieho priateľa. Bez zaváhania by dala za neho ruku do ohňa. Bol jej nepopísaným denníkom, pozorným sprievodcom na ceste života s úskaliaami, analgetikom na bolesti a ketamínom na zlomenú dušu, zastávkou v čase, keď potrebovala oddych a novú iskru, dáždnikom v upršanom období. Bol jej spoločníkom v živote, ktorým kráčala, hoci fyzicky sa mohol nachádzať na opačnej zemskej pologuli.

Lúbila ho ako starostlivého otca. Jeho rady považovala za triezve, vystrelené s dokonalou presnosťou a prikvačené balvanom skúseností, aj keď nie vždy sa nimi riadila. Nechcela a nemohla. Na veci mala vlastný názor. On na všetko nazeral vecne, bez emócií a s nadhľadom.

Lúbila ho ako brata, pojašeného súrodenca, ktorý ju ako jediný dokázal nahovoriť na hocijaký nezmysel. To všetko, čo spolu zažili - dala by sa o tom napísať celá kniha! A aký by mala dej! Zažiť to tak ešte raz!

Lúbila by ho ako ohľaduplného milenca, ktorým nikdy nebol. Často spolu riešili jej srdce. Snažil sa preniknúť až na zahalené a dobre

strážené dno jej duše. Zvykol ju hladiť úzkostlivým pohľadom či dlhými silnými prstami, perami v hladko oholenej tvári i horúcou dlaňou, trpezlivo čakal, kedy a či sa zlomí. Zatiaľ vydržala. Túžila po ňom a prahla po jeho dotykoch, avšak vždy ju odradil neodbytný pocit nejasnej výstrahy. Nevedela to identifikovať. Intuícia? Šiesty zmysel? Alebo zbabelosť? Nie, zbabelosť nie. Bolo to niečo varovné. Cítila to tak. Niečo dovysoka dvíhalo výstražný prst. Ochranný blok tu bol možno práve preto, že hoci sa poznali roky, nevedela o ňom takmer nič. Dúfala, že sa všetko vyrieši, keď tomu príde na koreň.

Obdivovala ho ako osobnosť. Mal v nej nadšeného poslucháča, jej plnú podporu a dôveru. Kládol jej na srdce úzkostlivým hlasom, že prechádzať životom sa patrí s minimálnym počtom vlastných obetí.

A napriek tomu všetkému ho nenávidela. Neznášala spôsob, akým ju káral - ako neposlušné hlúpe dievča, ktorého vlastný názor a konanie nevychádza z faktického, logického základu, ale je výsledkom pudov a emócií skresľujúcich realitu, čiže absolútne neprípustných pre správne rozhodovanie. Keď vyzvedal intímnosti, ktoré sa ho nijako netýkali. Keď ľahostajne odbíjal jej záujem o jeho pocity a osobu. Keď potrebovala počuť niečo povznášajúce a on ju uzemnil. Nenávidela ho za to, že ju živočíšne chcel, a napriek tomu sa bez štipky súcitu vzdaloval, keď sa mu to hodilo. Chcel, aby prišla ona! Aby konečne pretisla pomedzi zuby tie dve slová: chcem ťa. Nenávidela ho za to, že keď mu v slabej chvíli otvárala srdce, on neotvoril svoju náruč, nechcel jej rozumieť, ba doslova sa obrnil pred spráškou jej nežností. Zdalo sa jej, že je chorobne sebavedomý. Niečo jej hovorilo, že aj on si na ňu dáva pozor. Ak z neho bola zmätená, zvyčajne sa stiahla. Ak ju jeho komentáre dostali do pozoru, tak narábala so slovami opatrne a zámerne obchádzala mínové pole. Ak sa jej líškal, nedôverčivo na neho zazerala. Ak v ňom preukla

túžbu, mala čo robiť, aby vlastnú potlačila. Nie vždy sa jej to však podarilo.

A pre všetky tieto hry na slepú babu, pre všetky tie nepriestrelné vesty a poháre vypitej horkosti, stretnutia s týmto egocentrikom v Delaile zanechávali hlboké brázdy.

Samuel bol ťažký kaliber, komplikovaná povaha. Okrem neho poznala už iba jedinú osobu s horšou povahou. Ju samu! Vedela to ona a vedel to aj on. Nenaliehal. Nechával ju, nech si v sebe spraví jasno. A to robiť nemal! Takto sa nikdy k ničomu významnejšiemu nedopracujú. Netušila, ako chcú dve komplikácie spoločne vytvoriť jednu poriadnu fungujúcu vec.

Všetky pokusy o emocionálne zblíženie boli doteraz zmarené. Samuel je nevyspytateľný muž, nedá sa v ňom čítať ako v knihe, je plný neočakávaných zvrátov a návrhov. Delaila nikdy nevie odhadnúť, čo urobí skôr, ako to urobí, lebo všetko robí inak ako ostatní. Je iný. Ona je divná. A preto ho ľúbi! Pre túto dokonalú kombináciu.

Omamnou vôňou nešetrila. Zašnúrovala si tenisky, zavesila malý ruksak na plece, zamkla vchodové dvere a zišla schodiskom na dvor. Tam sa postavila a zaštrngotala psím postrojom.

„Chandra, ideme von!“ jej hlas sa zvonivo odrážal od stien maminho a susedovho domu.

Na hlave a na nose sa jej rozptýlil jemný vlhký opar z drobulinkých teplých kvapiek. Dážď bol na spadnutie, tmavé tlsté mračná sa lačne načahovali za zaprášenou civilizáciou na zemi. Milovala ticho pred búrkou.

Na hrádzi fúkal silný vietor, bol však príjemne teplý. Delaile chlpil vlasy do neľoforných uzlov, systematicky vplietal každý vlások do niečoho, čo sa vo Veži bude javiť ako hniezdo pre divoké vtáky. Hrste prameňov si opakovane odhrňala spreď nosa, zastierali jej výhľad. A aký to bol výhľad! Pred nimi sa do diaľky hadila miestami prašná cesta, kopírovala koryto širokej rieky, ponorenej do predbúrkovej temnoty. Svet naokolo sa utiahol do podivného žltkastého svetla rozťahujúceho sa dusným vzduchom. Sucho na zrnkách prachu sa ťažko naberalo do plúc. Chandra, zlatý retriever, štvorročné adoptívne dieťa jej mamy, pobehovala splašene popri brehu a plašila ryby trpezlivým rybárom, šťastná a pobláznená z nadobudnutej slobody. Aj Delaile bola šťastná. Dlhými krokmi naprieč žltým svetlom odhodlane skracovala vzdialenosť medzi ňou a Samuelom.

Stál vo vetre, so založenými rukami a mierne rozkročenými nohami, sivé mračná akoby mal usadené na šlachovitých ramenách napínajúcich hnedé tričko, spoza jeho chrbta sa jej gúľali ďalšie

v ústrety. V póze skalnatého brala ju nehybne pozoroval, ako k nemu prichádzala.

Keď sa priblížila natoľko, že rozoznala tri malé gombičky vo včeko-
vom výstrihu jeho trička, podozrievavo obrátil pohľad na psa, ktorý
sa jej plietol popod nohy. Nič nepovedal. Zohol sa k nej a pobožkal
ju na obe líca čisto formálnym spôsobom.

Delaila mu venovala očarujúci úsmev. Čo sa z toho vykľuje?

„Bude pršať. Pôjdeme dnu?“

Samuel nadvihol spýtavo obočie, nespúšťal pohľad zo psa. Chandre
visel jazyk niekde nad zemou, sliny z neho odfrkovali na všetky
strany, hlasno dychčala.

„Neboj sa, sem psy môžu. Mám to odskúšané.“

Pripla remienok na postroj a kývla na neho, aby ju nasledoval.
Ignorovala jeho pohľad skenujúci spenenú psiu papuľu.

Dvojkridlové dvere do reštaurácie Veža boli roztvorené dokorán,
aby skromným spôsobom nahradili neexistujúcu klimatizáciu.
O marhuľovo-oranžovú maľovku stien sa obtieral slabý vánok silou
prudšieho výdychu. Našli si miesto v pravom rohu miestnosti a sadli
si. Drevená podlaha pod nimi zavrzgala. Delaila si zložila z pleca
ruksak a vylovila z neho malú plastovú misku a fľašu vody. Samuel
si nikdy nesadal oproti, vždy uvelebil svoje vysoké štíhle telo čo
najbližšie k nej, aby jej mohol dýchať na krk. Bol od nej o hlavu
vyšší, a to merala úctyhodných stosedemdesiatštyri centimetrov.
Zohla sa pod stôl a naplnila misku vodou z fľašky. Chandra hltavo
pila, až sa zadýchala. Ten pes nemal žiadne spôsoby. Delaila sa na
sekundu zachmúrila.

„Čo máš nové?“ zvedavo sa spýtal Samuel, keď našraubovala vrchnák
späť na fľašu a odložila ju na zem k nohe stola. Chandra si ľahla
pod stôl a jeho nohu v sandáloch použila ako dočasný podhlavník.

Ani brvou nepohol napriek tomu, že uslintané zvieratá nemal rád. Vlastne všetky, čo púšťali srst' či perie.

„Nič nemám nové. Som na víkend u mamy.“

„Nehovor. A ja som myslel, že si sem merala tridsať kilometrov kvôli mne.“

„Merala som dva kiláky kvôli tebe. To je viac, než si zaslúžiš. Pôjdem domov až zajtra večer. Možno v pondelok ráno. Uvidím. Prečo?“ zapichla pohľad do očí farby mliečnej čokolády.

„Len tak. Môžeš byť napríklad tehotná a čakať dvojčky.“

To bol jeho spôsob, ako z nej vytiahnuť informácie. Prekukla ho už dávno. Samozrejme, tvári sa pri tom nevinne ako komár na nezahalenom zátylku.

„Tebe by som to určite nezavesila na nos!“ zasmiala sa nad absurdnosťou tej predstavy. „Ty máš čo nové? Diéta na ceste, keď ho spomínaš?“

„Zatiaľ o tom nič neviem,“ nastavil jej naoko vážnu tvár.

„No nehovor. A s čím sa mi chceš teda pochváliť?“

„Že som sa zle vyspal?“ podoprel si rukou bradu, no jeho výraz sa nezmenil.

Ich debaty boli niekedy fakt veľmi výpravné.

„A prečo si sa zle vyspal?“

„Neviem,“ pokrčil plecami.

„Nevieš?“ neskryvane ho skúmala.

„Nie.“

S tou vážnou tvárou to už preháňal.

„To som sa zas dozvedela,“ pokrútila nad ním hlavou. „Nechceš sa mi zdôveriť s takými intímnosťami.“

„A načo? Všetky vieš,“ potmehúdsky do nej vpíjal pohľad sladkej čokolády so širokým oslnivým bielym úsmevom obtočeným okolo

blondavej hlavy. Vlasy sa mu leskli ako hodváb. Mal ich dlhé a tak si ich strkal za uši, presne ako teraz.

„Ja si to nemyslím.“

„Ej – ej! Klamať sa nemá,“ pokrútil hlavou. „Narastie ti...“

„Čo? Dlhý nos? Ten už dlhší nebude, nemaj strach.“

„Si kapor,“ zatváril sa naoko kyslo.

„To zas čo má znamenať?“ v očiach sa jej odrážal jeho výraz.

„Si kapor - to znamená - si kapacita.“

„Len aby,“ neveriacky po ňom fľochla pohľadom. „Ty kaprom nie si.“

„To nevadí. Som had - to je lepšie ako kapor.“

Aký je odrazu veselý.

„Áno, ty si vretenica! Zo všetkého sa len vykrúcaš!“ v duchu sa zasmiala nad tým, ako sa snažila potláčať veselosť.

Si rád, že ma vidíš, kamarát!

Objednali si kávu, Delaila ku káve aj ginger tonic.

„A tebe sa ako darí?“

Vždy musia absolvovať tieto formality.

„Dobre,“ odpovedal stroho. „Tebe?“

„Rutina obdarovaná o dé-pé-há.“

„Môžeš to konkretizovať?“

„Môžem. Predvčerom mi nejaký kretén pomaloval zadný nárazník na aute a ušiel! Keď som sa vrátila na parkovisko k autu, od rozhorčenia sa mi chcelo pästou tresknúť do kapoty. Ale ovládla som sa. Volala som na políciu, či nemajú v tej oblasti nainštalované funkčné kamery, ale smola, nebolo to parkovisko s kamerovým systémom. Sú tam preliačieniny a krásne sa tam na tej tmavošedej metalíze vyníma biela farba!“